

28ns
premis
sant jordi
2008

IES
B3RnA7
m3Tg3

Veredictes dels 28ns Premis Sant Jordi 2008

Concurs literari

Jurat format per: Cristian Fernández, Laura Losada, Judit Barahona, Marta Rialp i Montserrat Morera.

Català

POESIA I

1r premi

“Per què la vida?”

Victoria González B2B

2n premi

“Per què no puc deixar de pensar en tu?”

Jordi Castells B1

Accèssits

“Qui no somnia?”

Mar Batista B2B

“L’eriçó solitari”

Chun Zhi Luo Aula d’acollida

POESIA II

1r premi

“Un primer amor”

Ana Álvarez S3B

2n premi

“Present”

Laura Martínez S3B

POESIA III

Desert

PROSA I

1r Premi

“Fugint amb els somnis”

Laura Llompart B1

2n premi

“Una de mariners”

Alba Ruiz B2B

Accèssit
"Un dia de primavera"
Mar Batista B2B

PROSA II

1r Premi
"Final feliç"
Raquel Amor S3B

2n Premi
"Segueix les pistes"
Cristina Matínez S·B

PROSA III

1r Premi per unanimitat amb menció especial
"És això el que vull?"
Zhengzhi Zhu Aula d'acollida

Castellà

POESIA I

1r Premi
"Carta de despedida"
Lizeth Semblantes B1

POESIA II

Desert

POESIA III

Accèssit originalitat
"Mi despertador"
Eduard Herrero S1C

Accèssit sentiment
"Quiero tenerte siempre"
Lorena Hernández S2B

PROSA I

1r Premi
"Microcuentos"
Sara García B1

Accèssits

“Tristes recuerdos” i “¿Educación?”

Laura Lompart B1

PROSA II

Desert

PROSA III

1r Premi

“La hipoteca y el baúl”

Adri Martín S1B

Anglès

Prosa I

Accèssit

“Indignation”

Sara García Galera B1

PROSA II

Accèssit

“Sounds”

Iván Fernández S3B

Accèssit

“Smells”

Aroa Clemente

Concurs de disseny gràfic

Jurat format per: Blanca Gotor, Anna Moreno, Albert Lamonja, Ramon Ballesté

1r Premi

Alba Rubio S3A

Accèssit

Albert Martínez B1A

Accèssit

Ángelo Rengifo S3A

Concurs de fotografia

Jurat format per: Blanca Gotor, Anna Moreno, Albert Lamonja, Ramon Ballesté

1r Premi

Tamara Ruiz S1B

Accèssit

Rubén Ibáñez B2A

Accèssit

Alexis Fuentes B1A

Concurs de còmic

Jurat format per: Mariona Casajuana i Ramon Ballesté

1r Premi

Karina Vanieva S3B

Accèssit

Neus López S2B

Premi AMPA

Tamara Ruiz S1B

Premi fotografia matemàtica

Categoria 1r i 2n d'ESO

Zoe Fernández S2A

Categoria professorat

Anna Muniente

Artesania de l'escriptura

Castellà

S1A

1r Premi

Laura García

2n Premi

Mengfei-Monika Zhu Zhang

S1B

1r Premi

Adri Martín

2n Premi

Pablo Pereira

S1C

1r Premi

Sara Lahuerta

2n Premi

Raúl González

Català

S1A

1r Premi

Bryan Anchundia

2n Premi

Marcos Pérez

S1B

1r Premi

Adri Martín

2n Premi

Tamara Ruiz

S1C

1r Premi

Sara Lahuerta

2n Premi

Eric Cugat

Català. Poesia I. 1r Premi. Victoria González. B2B

Per què la vida?

Per què la vida
és llarga com un riu,
com un amor sense sortida
tan ràpid com un estel,
com una paraula a l'univers?

Per què la vida
és com la veu per cantar,
com els colors de la imaginació,
com l'aigua per nedar,
és un moment perdut en el passat?

Per què la vida és foc?
Per què la vida és amor?
Per què la vida és desengany?
Per què la vida és aprendre?
Per què la vida és gaudir?

Per què la vida
és com un mar que desperta,
com la llum d'un nou dia,
com un vol de palmeres
en el desert del meu cor?

Per què la vida
és com un tren en marxa,
un tren que no podem
deixar escapar?

Català. Poesia I. 2n premi. Jordi Castells. B1

Per què no puc deixar de pensar en tu?

No puc deixar de pensar en tu
perquè em fas ser feliç
amb tan sols una paraula o una mirada,
un somriure, una carícia o una abraçada.

No puc deixar de pensar en tu
perquè quan et necessito et tinc al meu costat,
ajudant-me en tot el possible i més
per tal que no m'ensorri i aixequi el cap.

No puc deixar de pensar en tu
perquè em fas descobrir nous sentiments
com la manera immensa de trobar-te a faltar
o la gran alegria quan et torno a trobar.

No puc deixar de pensar en tu
per tot el que fas per mi
i per la teva manera d'estimar-me.

No puc deixar de pensar en tu
simplement perquè t'estimo moltíssim
com mai havia estimat ningú.

Català. Poesia I. Accèssit. Mar Batista. B2B

Qui no somnia?

Qui no somnia
amb un món perfecte on la guerra no existeix,
on l'únic plaer és néixer
i la il·lusió és emprendre una nova aventura?

Qui no somnia
amb una vida clara
sense barreres,
en què l'única meta
sigui aconseguir tots els teus somnis?

Qui no somnia despert
sabent que no és real
tot allò que el teu inconscient
et fa desitjar?

Qui no somnia somniant,
com fem tots en dormir,
dipositant totes les vivències, records i fantasies
en el coixí d'una habitació solitària?

Qui no somnia
amb un dia ple d'emocions,
com si fossis un personatge de pel·lícula
que és invencible
i a qui tothom admira?

Qui no somnia
amb aquella persona
que et fa tremolar i t'accelera
aquella mena de bomba
que ens manté vius,
vius com la persona per la qual existeixes?

Qui no somnia
somnia despert,
com fa tothom,
en algun moment del dia
per evadir-se de la monotonia en què vivim?

Qui no somnia,
en algun de tots aquests moments que acabo de citar
i es submergeix i s'impregna en un món millor,
en el seu món ideal?

Català. Poesia I. Accèssit. Chun Zhi Luo. Aula d'acollida

L'eriçó solitari

Eriçó solitari.
Eriçó tímid.

Vine
al meu pit.

Aquí hi trobaràs tebior.

Què passa?
Sóc tan terrible?

Vine
al meu pit,
eriçó solitari.

Què estàs pensant?
Com es pot saber el teu humor?

Com que és tan tímid
no es pot endevinar.

“gloc, gloc...”

Només queda xerrar
amb la seva panxa buida.

Català. Poesia II. 1r Premi. Ana Álvarez. S3B

Un primer amor

Blancs llençols,
Jugàvem amb la nuesa,
Mans joves, inexpertes,
Palpaven el meu cos verge.

Dolços petons embolcallaven els meus pits,
La brisa suau entrellaçava els nostres esperits,
Carícies de mel m'omplien de joia,
Estàvem a la glòria.

Els nostres somnis cobraven vida,
L'impossible quedava enterrat en la llunyania.
Els teus ulls, un mirall transparent de la veritat més pura;
Els teus llavis, la temptació que el temps mai atura.

En aquell moment el meu cor et vaig donar,
La vida sencera et vaig regalar.
Sense adonar-me'n el temps va passar
Tot es va esfumar.

Marxes en la llunyania.
Em deixes sola, indefensa, cohibida.
Dels meus plors neix una rosa
Que un dia serà prosa.

Tu ets més que un poema,
Per a mi un emblema,
Cavaller de la meva vida.
Jo...donzella ferida.

Català. Poesia II. Accèssit. Laura Martínez. S3B

Present

Deixa que el patiment
i tot el teu sofriment
se'ls emporti l'oblit.

Si mai no arriba el moment
i sembla que tot sigui fingit,
deixa't emportar pel vent.

El que ha passat ja ha fugit,
el que esperes és absent;
només és teu el present.

Català. Prosa I. 1r Premi. Laura Llompart. B1

Fugint amb els somnis

- Corre, corre, corre...

Sense adonar-me'n ja sortíem de l'edifici amb les mans plenes, amb el botí que sempre havíem desitjat.

Abaltida, les cames em feien figa, ja portàvem a la vora d'un quilòmetre corrent. Encara ens persegueixen? Les sirenes ja no se sentien. Potser havíem deixat enrere els cotxes de policia? Els havíem despistat? Qui sap, però el meu company, amb el rostre cansat, no feia res més que repetir:

- Hem de seguir corrent.

Sense poder dir ni fava li vaig contestar:

- Ja n'hi ha prou, no veus que l'aldarull de les sirenes s'ha esvaït en l'horitzó?

- Tu, què vols? Passar tot el que queda de la teva vida tancat, atrapat en un lloc on no surt mai el sol?

Mirant el terra i encara no conscient del que havíem fet, vaig contestar:

- Clar que no.

- Doncs corre com mai has corregut, pensa en el que ens espera més enllà d'aquelles muntanyes.

No sabia d'on treure les forces per seguir endavant i, a poc a poc, anava disminuint el ritme que creia constant. Oblidava el confús paisatge que havíem deixat enrera. Si hagués de retornar a aquella ciutat, no sabia com fer-ho, no sabia quin camí agafar.

- On ens dirigim? - se'm va ocorre preguntar.

- Què importa? Lluny d'aquí, on ningú ens pugui trobar, lluny d'aquí, on ningú sàpiga qui som, on puguem construir dies millors i arribar a ser persones de somni, individus capaços de vèncer la consciència, d'inventar una nova vida. Començava a posar-me nerviosa:

- Genial idea, quina genial idea! - vaig exclamar irònicament - . És a dir, que no saps on anem? - vaig prosseguir amb la mateixa ironia -. Fantàstic pla, ets un gran creador!

- Per casualitat tu t'has preocupat de traçar un bon pla? Tu corre i no et planyis, ara és massa tard.

Ell no feia més que repetir-me que accelerés el pas. El seu pitjor temor era viure entre la foscor de quatre parets. De sobte, vaig interrompre el pas del meu company i amb una petita rialleta vaig afegir:

- Segur que els titulars del diari de demà diran: "Dues persones aconseguen robar a la *Fàbrica dels Somnis*".

Hauran aconseguit fugir?

Inèrcia

Català. Prosa I. 2n Premi. Alba Ruiz. B2B

Una de mariners

Xavi i Guillem jugaven a la vora del mar. Els dos germans somiaven que quan fossin grans serien mariners com el seu avi. Viurien mil i una aventures amb un gran vaixell i pescarien els peixos més cotitzats. Serien molt reconeguts en el gremi i el seu avi es sentiria orgullós d'ells dos.

Aquella tardor es trobaven a la casa dels avis, situada en un poblet de mar. Com que en aquella època eren els únics nens del poble, passaven tots els dies junts, i a cada moment discutien per ximpleries. L'àvia no donava abast, ja que eren uns nens molt moguts i entremaliats, i un dia va proposar a l'avi que se'ls emportés a pescar. Ell sabia que als néts els encantaria la notícia i que, per una altra banda, faria un favor a la seva dona. Només va trobar un inconvenient: l'actitud dels nens, Així que abans de sortir de casa els va dir:

Vull que us comporteu bé, sou germans i no podeu estar tot el dia discutint. Quan sigueu grans us adonareu de tot el que us estimeu i us necessiteu l'un a l'altre. I ara, quan pugem a la barca, no molesteu els meus companys, d'acord?

Els nens van assentir. Un cop a la barca van oblidar les paraules de l'avi: van començar a tocar-ho tot, enredar amb les cordes, preguntar a tots el companys de feina de l'avi coses sobre el mar, els ports, els peixos... Fins que va arribar un moment que els dos nens van començar a barallar-se per veure qui arribava primer a proa. A meitat de cursa, en Xavi fa fer la traveta a en Guillem i van interrompre les paraules del noi. Una tempesta va sorprendre el bot enmig del mar. La barca començà a donar tombs. L'onatge la va moure tant que el Xavi va caure a l'aigua. Llavors Guillem, en veure que estava a punt de perdre el seu germà, va recordar les sàvies paraules de l'avi, i va adonar-se que estimava aquell nen amb qui sempre es barallava. En un tres i no-res, els mariners van preparar un salvavides i un noi jove va anar a buscar en Xavi. Amb sort el va rescatar, i el primer que va fer Guillem en veure al seu germà va ser fer-li una abraçada ben forta. Passats uns minuts, la tempesta va cessar i la barca es va dirigir cap el port. A la nit, un cop a casa, l'àvia els va preparar els seus dos llits. Però ja de nit, mentre els nanos dormien, l'avi va anar a mirar què tal estaven i, es va emocionar, quan va entrar a l'habitació i els veié els dos junts dormint abraçats en un llit, com si en els seus somnis hi tornés a haver la tempesta del dia i s'estiguessin protegint de la marea.

Català. Prosa I. Accèssit. Mar Batista. B2B

Un dia de primavera

Estava acalorada i ensopida de tantes hores com havia dormit en aquell llit tan polit on em vaig ficar la nit anterior, i tan rebregat que estava ara amb tots els llençols arrugats i enganxosos. Amb badalls i els ulls plorosos vaig intentar acostumar-me a la llum que entrava per la finestra, un cop apujada la persiana, i anar a rentar-me. En acabar d'esmorzar i mirar una mica la televisió vaig vestir-me i vaig anar fins al parc de Diagonal Mar, on em trobaria amb la meva parella. Per variar, el vaig haver d'esperar ben bé uns deu minuts, però, en saludar-lo, la mica de ràbia que tenia per haver-lo esperat es va dissipar com un núvol blanc i flonjo en un cel pintat de blau. Era un dia magnífic de primavera: el sol amb els seus raigs dominants ens il·luminava amb constància i rere ell un cel serè també volia ser protagonista d'aquell fabulós matí primaveral, els ocells cantaven amb aquelles alegres notes, les flors semblaven créixer de cop i fer-se més acolorides i exuberants del que ja eren... En resum, era un dia paradisiac, gairebé impossible de superar.

Mentre pensava en la bellesa pròpia de la naturalesa i parlava amb el meu xicot, ens dirigíem cap un pont, sota del qual hi havia un gran llac amb cignes i ànecs nedant. El soroll de la fusta al trepitjar-lo va ser com una descàrrega elèctrica al meu pensament. Sens previ avís, el cervell em va fer veure totes les imatges que tenia retingudes a la memòria d'ençà que conec en Guillem, el noi amb qui surto des de fa dos anys, i des que sortim junts. Un impuls em va fer retirar la meua mà de la seva. El cap només em feia preguntes, ¿per què encara estàs amb aquest noi, si n'hi ha millors que ell? ¿Quant durarà la nostra relació com a parella? ¿Com és possible, que, fins ara, no m'hagi preguntat tot això? El meu cap seguia treballant formulant-se preguntes i més preguntes fins que de sobte vaig veure els ulls d'en Guillem desorbitats per l'espant que havia tingut i que encara perdurava d'haver-me parat allà, al començament del pont, sense dir res. Quan la sang em va arribar al cervell després d'aquest *flash* de vivències em vaig adonar que el cruixit de la fusta en trepitjar-la em va fer despertar del somni real en què vivia, em va fer conscient de la importància d'una relació i de totes aquelles preguntes que, almenys un cop, te les has de formular. Gràcies a aquell soroll he pogut comprendre que el Guillem és de les persones més importants per a mi i que sense ell, qui sap què hauria fet amb la meua vida. A partir d'aleshores no només em pregunto qüestions sobre la meua relació amb el Guillem, que no podria anar millor, sinó que em pregunto coses que altres persones, fins que no tinguin aquest *flash*, no comprendran.

Català. Prosa II. 1r Premi. Raquel Amor. S3B

Final feliç

Feia hores que havia sortit de casa però encara no estava preparat per tornar i fer front al que allà l'esperava o més ben dit enfrontar-se al fet que allà no l'esperava ningú. Finalment va obrir la porta, va deixar les claus sobre la taula, va engegar el televisor i es va preparar el sopar.

Eren dos quarts de vuit i, si no s'afanyava, arribaria tard a treballar i, tal com estaven les coses a la feina, no es podia permetre el luxe d'arribar tard. Va agafar el tren i va començar a llegir un llibre que li havia recomanat un veí seu. El seu cotxe feia una setmana que s'estava al mecànic i semblava que se n'hi estaria una altra, perquè hi havia d'altres cotxes més luxosos que tenien preferència davant el seu estimat Renault19.

A la feina tot es trobava com feia unes setmanes, semblava que ell allà no era pas una peça important i que no trigarien a fer-lo fora si seguia sense proposar alguna cosa innovadora que fes que s'adonessin que ell valia per fer aquell treball. Ell, però, no estava tan convençut si allò era realment per al que ell servia.

Va arribar l'hora de plegar i va decidir anar a fer un tomb. Encara era d'hora per anar a casa, volia aprofitar la llum que encara quedava d'aquell dia. Mentre voltava pels carrers sense cap direcció es va recordar de la Paula, feia temps que no es veien. Quan va arribar a casa va decidir trucar-li. Com sempre, la Paula no va trigar més d'una hora i mitja a plantar-se allà davant la seva porta i, també com era habitual, tot va passar sense que hi hagués gaire diàleg. Tots dos sabien el que volien, entre ells dos, fora d'aquelles parets no hi havia res, simplement eren dos bons amics, no volien tenir altra relació com la que van tenir temps enrere perquè sabien que allò no funcionava; per tant, cadascú feia la seva vida sense donar explicacions a l'altre de res.

En aixecar-se, va sentir la dutxa, era la Paula.

- Bon dia! - va dir somrient.

- Com és que encara no has marxat a treballar?- va dir estranyat, perquè la Paula mai es quedava fins que ell s'aixequés.

- Avui no he de treballar i, mira, m'ha semblat bona idea quedar-me. Podríem anar a esmorzar junts, no creus? - semblava molt animada.

- Tinc un munt de feina pendent i aquesta tarda no la podré fer -. Allò era ben bé el que se'n pot dir excuses.

- Va, si us plau, que no ens estarem massa estona – li va pregar.

- D'acord, em dutxo i sortim. Dóna'm trenta minuts.

- No triguís - va dir, orgullosa del seu poder de convicció, i va marxar a vestir-se.

Van anar al cafè on anaven quan eren parella. El que tenien no va funcionar perquè no podien posar-se d'acord. Ella volia conèixer món i ell tenir una família i establir-se als afores de la ciutat. Potser ella mai no seria de ningú,

era una persona massa meravellosa per estar-se tota una vida al costat d'algú que l'únic que fes fos tallar-li les ales i oferir-li una vida rutinària. Era ben clar que no podien tornar a recuperar allò que van perdre però potser l'únic que li impedia a ell fer una vida normal i establir-se fos ella. El pertorbava poder estar amb ella però sense tenir-la per a ell. Era ben clar que a ella no l'afectava de la mateixa manera. Si allò seguia així acabaria amb ell, no podria seguir amb tot això massa temps.

Va estar-se uns mesos sense trucar-li i sense contestar a les seves trucades, però un dia se la va trobar.

- Em tenies preocupada! No em trucaves ni contestaves les trucades; on t'has ficat tot aquest temps? -. En la seva veu no es podia detectar cap mena de rancor ni decepció.

- He estat enfeinat. Em sap greu, volia trucar-te però no he tingut temps per a res -. Una excusa darrere una altra, sempre feia el mateix, ella ja hi estava acostumada, per això ja no es molestava.

- No has tingut temps per fer una trucada de cinc minuts? Que n'arribes a ser d'egoista, jo preocupada per si t'havia passat alguna cosa...deixem-ho.

Digues, com et va tot? - va dir finalment.

- Doncs mira, vaig fent, molta feina i poc temps. I tu?

Van estar parlant poca estona, ella tenia pressa però, abans d'anar-se'n, li va dir que haurien de quedar algun dia.

No podria fugir amb més excuses, així que es va rendir i va dir que sí, que dissabte li anava bé.

Dissabte li ho diria, li diria que no podia aguantar aquella situació, que aquelles trobades haurien d'acabar perquè li impediessin seguir endavant i poder oblidar-la perquè, encara que no l'estimés com abans sempre quedava aquell desig i aquelles ganes que ella fos seva, de no compartir-la amb qualsevol.

Va arribar dissabte i va haver de fer front al que ja havia decidit.

Van estar parlant, ell li ho va explicar tot i ella ho va entendre, com sempre.

Ella era capaç d'entendre-ho sempre tot, i allò, especialment, el feia empipar perquè ell hauria trobat normal que ella es queixés o li retragués alguna cosa; però no, no ho va fer.

Diumenge al matí no es va aixecar del llit, no volia fer res. Tenia un munt de paperassa, però no tenia forces per posar-se a treballar amb allò, ni per esmorzar, ni tan sols per aixecar-se. Es va quedar al llit mirant com entraven els raigs de llum d'aquell nou dia per la persiana. Aquell nou dia en què no la veuria en molt temps, no quedaven lligams entre ells, era el millor per a ell, ni tan sols amics, res. Res de tot allò que van viure plegats. Res de tots aquells moments entre aquelles quatre parets. Al coixí encara hi quedava la seva olor. Només amb percebre el seu aroma es va sentir pitjor, ja no la tindria mai més, ni tan sols una nit més amb ella.

Va estar-se setmanes sense fer res, semblava que el seu cos es mogués sol sense que ell tingués control de les coses que feia.

Fins que un dia va rebre una trucada.

- Digu'm? - va dir sense adonar-se ni tan sols que contestava.

- Fill, es pot saber on pares? -. Era la seva mare
- Doncs aquí i allà, mare.
- Es pot saber què dimonis fas? Fa setmanes que no em truques, t'han despatxat de la feina i ni tan sols m'ho has dit. Me n'he hagut d'assabentar per altres. Què et passa?- va dir preocupada i una mica empipada.
- No res, mare. I tu com estàs? Tot bé?
- Si us plau! A tu et passa alguna cosa, has trobat feina ja?
- No, no hi ha res que m'interessi.
- Es pot saber a què jugues? No et pots passar la vida a casa sense sortir a buscar-te la vida, no pensis que et vindrà algú a la porta de casa per oferir-te treball.
- Això ja ho sé, però si no trobo res que m'interessi, què vols que hi faci?
- Doncs espavilar-te i deixar de malgastar temps de la teva vida. Què creus que pensaria el teu pare, si sabés que el seu fill ha llençat la tovallola i no vol lluitar més?
- No ho sé.
- I tant que ho saps! Saps que el teu pare no t'hauria permès mai que fessis això!
- Ja, mare, però...- va dir abatut pensant en la Paula.
- Fill, - el va tallar abans no digues més bestieses - sóc la teva mare i a mi no m'enganyaràs mai; tot això és per aquella noia, però no et fas cap favor rendint-te, saps que ella estaria orgullosa de tu si sabés que has trobat feina i que vius feliç.
- Gràcies mare, t'estimo.
- Au, t'espero dissabte per dinar, d'acord? I més val que em portis bones notícies - va dir, orgullosa del seu fill.
- Fet!

Les paraules de la seva mare van fer que li tornessin les ganes de viure i aquell mateix matí va decidir donar un tomb a la seva vida.

Es va dutxar, es va afaitar i va sortir a buscar feina.

Encara que li va ser difícil, no va llençar la tovallola i, finalment, va aconseguir un treball que de veritat l'entusiasrava, on se sentia realment còmode, on podia demostrar que era una persona vàlida per fer aquella feina.

Va aconseguir sortir d'aquell profund abisme, d'aquella espiral d'angoixa que el consumia per dins. Va recobrar l'autoestima perduda durant tots aquells anys de treball insatisfactori, de relacions inútils.

Llavors ell va decidir rescriure la seva història i trobar el seu final feliç.

A. Ramona

Català. Prosa II. 2n Premi. Cristina Martínez. S3B

SEGUEIX LES PISTES

Em dic Paula Rosales tinc 15 anys i la meva història comença quan els meus estimats pares van decidir separar-se. La meva mare em va dir que ens n'hauríem d'anar a viure a una casa a la Vall d'Aran. Al principi el fet de que anéssim a una casa em va semblar divertit, però vaig pensar que si marxava hauria de deixar l'escola, els meus amics i el meu novio David.

No podia fer res, me n'havia d'anar. Les meves amigues es van posar a plorar però en canvi en David l'únic que em va dir va ser que a ell no li agradaven les relacions a distància, així que ho vam deixar.

Vam marxar cap a la Vall d'Aran, la meva mare, la meva germana, que per cert es diu Sandra i té 12 anys, i jo. Quan vam arribar a la nova casa, un calfred em va recórrer tota l'esquena, era grisa, antiga i molt lletja, però a la meva mare li agradava molt. Vam entrar, vaig escollir l'habitació més gran; el problema era que al costat hi havia un restaurant i feia pudor. La mare va anar a comprar unes coses per sopar i mentrestant, ens va dir a la Sandra i a mi que netegéssim l'habitació. Quan estava netejant l'armari vaig veure un gravat fet amb una mena de ganivet on posava: "LAURA SVM". De sobte una veu em va dir "salva'm"; em vaig girar ràpidament i era la Sandra que deia que podia dir això. Va arribar la mare i va fer el sopar; després me'n vaig anar al llit i no vaig pensar més en les lletres, perquè tenia coses al cap com que al dia següent era el meu primer dia d'escola en aquell lloc. Vaig estar tota la nit pensant-hi i em vaig dormir tard.

Al dia següent vaig anar a l'escola i a sobre em van posar un treball en grup i jo no coneixia a ningú! Quan el professor em va preguntar quin era el meu grup tres noies es van oferir voluntàries per fer el treball amb mi, vaig sentir que aquestes tres noies serien les meves amigues, ens vam presentar es deien, Sara, Mónica i Clara.

Quan vaig tornar a casa la meva mare ens tenia una sorpresa preparada: ens havia comprat un gat; quan el vaig agafar va sortir corrents per la finestra i va entrar a la cuina del restaurant, vaig anar a buscar-lo i va sortir un cuiner que em va dir: "Ell ja sap allò de la Laura, i tu?" Vaig agafar el gat i vaig tornar a casa, vaig agafar l'ordinador per buscar coses sobre aquesta Laura, i vaig trobar una notícia que deia que feia deu anys a la meva casa hi vivia la Laura, però que es va cremar la casa del costat i que hi havia hagut dos morts i una nena desapareguda que es deia Laura R.S; es veu que la Laura anava sempre amb els seus veïns perquè el seu pare treballava molt i la seva mare era morta. Llavors una família la cuidava, però un dia el pare va arribar i, segons deia la notícia, va cremar la casa dels qui cuidaven la Laura i va

escapar amb la seva filla. Uns dies després es va trobar el pare, però no hi havia rastre de la Laura. El pare va començar a treballar com a cuiner a prop de la casa que s'havia cremat. No va ser portat a presó per falta de proves.

Em vaig quedar parada; aquest cuiner que m'havia trobat abans era el pare de la Laura. Vaig decidir que era molt tard i que l'endemà aniria a parlar amb ell. De sobte vaig sentir unes passes, vaig pensar que era la meva germana però totes dues eren a baix perquè les sentia; em vaig apropar a la porta i, com que les portes són antigues, al pany on es posa la clau hi havia un forat, vaig mirar a través del forat i de sobte va aparèixer un ull; era de pell molt clara no podia ser ni la meva mare ni la meva germana perquè elles són de pell morena. Em vaig espantar molt i vaig fer un crit; vaig obrir la porta i no havia ningú; vaig mirar i a la porta hi havia gravades unes lletres on posava: "AJD", potser posava "ajuda'm"; estava molt espantada i, el que era pitjor, la Laura era viva. Me'n vaig anar a dormir.

Al dia següent després de l'escola vaig anar al restaurant; hi havia molta gent al voltant. Una senyora em va dir que el cuiner havia mort. L'única pista que tenia acabava d'esfumar-se. Vaig tornar a casa i vaig pensar que el millor que podia fer era ficar-me a la dutxa; mentre em dutxava vaig sentir la porta que s'obria però no vaig mirar qui era perquè pensava que era la Sandra; després vaig sentir la porta que es tancava. Quan vaig acabar de dutxar-me vaig sortir i els miralls eren plens de baf, i en un mirall hi deia: "el vaig matar jo". Vaig sortir corrents del lavabo i no hi havia ningú a casa, havia estat la Laura.

Al dia següent, vaig pensar que la Laura podia haver estudiat a la mateixa escola que jo. Llavors em vaig colar al despatx del director i vaig buscar informes de feia deu anys; buscant per Laura R.S vaig trobar una nena, el seu informe deia que era una nena creativa, solitària, molt intel·ligent, i amb molta por de sortir de casa; al final hi havia una foto d'ella; els seus ulls eren els que havia vist a través de la porta. Vaig pensar que si la Laura tenia por de sortir de casa potser estava amagada a casa seva, que és on jo visc. Vaig córrer cap a casa, no sabia què fer. Llavors la mare em va manar netejar les golfes; vaig pujar i mentre netejava vaig sentir uns passos, i vaig veure a algú corrents, vaig pensar que era la Laura; llavors li vaig dir que sortís, tenia por però al final va sortir; per fi la vaig veure i em va explicar que ella havia matat el cuiner però que no era el seu pare, era el senyor que la cuidava, i que va ser ell qui va cremar la casa perquè es pensava que la seva dona l'havia enganyat amb el pare de la Laura; em va dir que el seu pare havia mort a l'incendi i que ella es va escapar.

Al cap d'uns dies tot va tornar a la normalitat; la Laura es va quedar amb nosaltres, jo anava molt bé a l'escola i per fi s'havien solucionat tots els problemes.

CRASH

Català. Prosa III. 1r Premi. Zhengzhi Zhu Aula d'acollida

És això el que vull?

No sé com explicar la meva vida d'ara. Quan jo era petita no pensava en aquesta vida, tenia altres plans.

Ara visc a l'estranger, a Catalunya, però m'agrada més la vida que tenia a la Xina. Bé, aquí a Catalunya hi ha bon clima, bon aire per respirar, també hi ha més riquesa que al meu poble, però no sé per què no m'agrada estar aquí. Potser perquè jo de petita no vivia aquí?

Jo anhele l'ambient simpàtic de la Xina per créixer. Vull molts amics que tinguin la mateixa llengua que jo, un grup. I gent que tingui els mateixos gustos que jo. Abans vaig ser molt feliç i vaig créixer molt contenta i ara enyoro molt el que tenia allà. Jo enyoro l'educació perquè aquí i a la Xina hi ha moltes diferències. A la Xina hi ha excursions cada any, hi ha dues sortides. Jo recordo una vegada una sortida al riu del meu poble, hi havia poca aigua i vam rostir cuixa de pollastre, feia cinquè de primària i tenia tretze anys.

A classe tenia molts companys i grups d'amics. Cada persona portava una mica de carn per rostir, una companya portava l'encenedor i altra companya es va oblidar de fer el foc i amb una fusta fina vam posar la cuixa de pollastre. Vam portar una tela neta per posar les coses al terra, després vam deixar-hi més coses bones per menjar.

Després li vam posar sal i condiments, com la salsa de soja i ens el vam menjar!

Nosaltres vam menjar tots, què bé i què bona que estava! I més tard vam jugar a jocs, i vam jugar amb un estel. També vam pescar crancs al costat del riu, els buscàvem i ens els vam endur a casa per jugar.

A Catalunya només visitem alguns llocs i a més a més no entenc molt la llengua. Ara no puc amb les companyes parlar bé, com abans. A la Xina tenia molt bones amigues de classe, sempre anàvem juntes, fèiem patinatge.

Abans d'arribar a l'estranger, les companyes van saber que marxava. Els noies i els nois venien a casa meva i jo anava a casa seva a jugar. Sovint sortia a jugar i estava molt contenta!

A mi m'encanta el patinatge, m'agrada la sensació de lliscar, és molt especial. Nosaltres també ens perseguíem mútuament, cada persona reia i hi havia eco a la pista de patinatge.

Ara tot ha canviat, vull estudiar la llengua nova. Després d'arribar a Catalunya vaig entrar en un institut; a l'institut conec molts companys de l'estranger com jo i també de la Xina. Els companys són molts simpàtics i tenen bon humor! A l'institut jo també em sento contenta perquè hi ha una aula acollida. Els companys de l'aula d'acollida són de diferents països; vaig començar i no entenia res de la nova llengua, però als professors i als companys no els importa, són comprensius. Aquí començo a estudiar català i castellà, al final la meua llengua és millor.

He après les festes de cada país, nosaltres tots junts fem murals sobre Tots Sants, Nadal i Carnaval. La professora ens va fer una fotografia de grup i vam gravar les veus per muntar la pàgina web de cada any. Tinc molt bons amics es diuen la Chunzhi, el Chunlai, la Tania, l'Àngel..... Ells es preocupen, poden preguntar: Com estàs? Què enyores? I parlem dels sentiments. M'agrada l'ambient de classe de l'aula.

Aquí he tingut canvis en els sentiments i m'he deprimat de vegades, i a classe parlem tots dels sentiments, però no només puc pensar en mi i ser egoista. En el futur jo estaré sola, seré independent.

Els pares tenen esperances en el meu futur, no els puc defraudar; per tant, vull aprendre bé la llengua, vull tenir bones notes als estudis. Aviat aniré a treballar. Els meus pares no tenen bona salut i ja no semblen els d'abans, jo vull encarregar-me de la família.

Alguna vegada la meua mare m'ha dit a mi: "Nosaltres volem que tu treballis per a tu, tu ara estudia per al teu futur. Saps?" La meua mare parla així. Tinc vergonya perquè tinc un ritme més lent que els altres a classe. A Xina vaig estudiar, la meua mare no s'ocupava de mi perquè tenia bones notes als estudis. No sé perquè ara el caràcter m'ha canviat i a la Xina era diferent. Ara tinc molts dubtes, què passarà amb el meu futur? Ara vull acabar l'ESO ràpidament. Jo desitjo tenir l'aprovat. El meu somni de treball és ser metgessa, perquè el metge pot curar malalties i fer feliç les altres persones, i fer-les felices a mi em faria ser feliç!

El futur és vast i vague, el meu futur podrà ser esplèndid?

Castellà. Poesia I. 1r Premi. Lizeth Semblantes. B1

CARTA DE DESPEDIDA

Escúchame mamá:

Yo nunca hablé contigo y quizás jamás lo hagamos.
Pero hoy he querido saludarte... ¿Cómo estás?
Te he notado muy inquieta y sé que has decidido separarte de mí.
He llorado mucho, pues aunque soy muy pequeñito
tengo sentimientos inmensamente grandes.
Tú sabes... me han dicho que la vida es muy bella,
aunque tú vivas maldiciendo la tuya.
Pero antes de que tú me dejes...
Quería preguntarte algo:
¿Por qué te avergüenzas de mí?,
¿por qué te empeñas tanto en que nos separemos?,
¿entonces fui yo el motivo de tus lágrimas,
de tu ira, y de que tu cara se sonroje frente a tus "amigos"?,
¿a caso no soy sangre de tu sangre, cuerpo de tu cuerpo,
y alma de tu alma?.
Pero aunque pronto
Mi corazoncito dejará de latir junto al tuyo,
yo seguiré viviendo
en tu recuerdo y en tu conciencia.
Me hubiera gustado ser tu hijo,
tu amigo, tu compañero,
aquel motivo de tus sueños
o ese aire de vida... Pero tú no quisiste.
Después de esto no tengo mucho que decirte,
tan solo se que... Ya me había encariñado contigo MAMÁ
pero es triste y ya ha llegado el momento.
Ahora solo déjame poner mis labios en tus entrañas
para que después no puedas desprenderte de este beso
y de este adiós...
Pues aunque nunca nos lleguemos a conocer,
aunque nunca vi tu rostro ni lo veré jamás,
recuerda que yo siempre te seguiré llamando:

MAMÁ

Castellà. Poesia III. Accèssit. Eduard Herrero. S1C

Mi despertador

Eres de color blanco y amarillo
Cuando es la hora de levantarme
Emites un sonido de grillo

En la montaña parece que haya dormido
Cuando oigo tu sonido.

Gracias despertador mío
Por hacer que el escucharte
Sea como estar en la montaña sin decir ni pío.

Durante el día echo de menos tu sonido
Y me entristezco al no oír ni un pequeño ruido
Que me recuerde a ti, mi gran amigo
Ya que en la ciudad no se oye ningún grillo.

¡Despertador, despertador mío!
No sabes lo feliz que me haces al escucharte
Nunca me cansaré de admirarte
Ya que soy inmensamente feliz al nombrarte.

Castellà. Poesia III. Accèssit. Lorena Hernández. S2B

Quiero tenerte siempre.

Me gustaría sentirte otra vez
Tenerte cerca de mí
Sentir tus labios, tus brazos.
No quiero dejarte escapar nunca
Quiero tenerte siempre.

Me gustaría que todo fuese como antes:
Que nunca te hubieras ido,
Que ninguno sufriera.
Te necesito.
Lo sabes:
Contigo todo es distinto

Me gustaría gritar lo que siento
Pero no puedo
Hay algo que no me lo permite.
No se qué hacer.
Te quiero.
No quiero que todo cambie
Por una simple distancia.
Pronto volverás y todo será igual

Tu siempre estás ahí,
Siempre me sacas una sonrisa,
Me apoyas en los momentos difíciles.
Te quiero tanto
Que no se puede explicar
¡Cállate!
No hables:
Solo ven y abrázame.

Castellà. Prosa I. 1r Premi. Sara García. B1

Microcuentos

Dichos y hechos

Dos hermanos gemelos de 19 años que han perdido a sus padres y viven ahora solos, mantienen una breve conversación:

Ella: -Quisiera entender qué es eso que nos hace tan diferente a mujeres y hombres, ¿qué tienes tú que no tenga yo? ¿No somos los dos personas?

Él: -Hay hermanita que no te das cuenta que esta vida es muy complicada, ya sé que es triste, y te comprendo, ¿pero qué puedo hacer yo? ... Por cierto, cuando acabes de colgar esa ropa, pláncame esta camisa ¿vale? Que la quiero llevar mañana. Yo me voy a la cama, hasta mañana hermanita.

¿Miedo o placer?

Desde la puerta me observaba cada noche, en silencio, sin retirar la mirada ni un segundo, poco a poco se acercaba a mí, me deseaba con la mirada, y mientras tanto yo solo sentía miedo, nervios, y, sin entender por qué, un gran deseo. El sudor empapaba las sábanas, no sabía que hacer, solo se me ocurrió una cosa... cerré los ojos, y al abrirlos... ¡Oh nunca debí abrirlos...!

Una grata visita

Hace años sufrí mucho, pero ahora me siento bien, porque mi abuela con un simple beso cada noche me hace sentir segura; que haría yo sin ella, es como una segunda madre para mí..., perdonad, se me hace tarde, debo ir a visitarla.

Entrando en su jardín, me recibió un buen hombre, y me dijo:

-¿A dónde vas tan tarde? El cementerio ha cerrado hace media hora, lo siento niña, vuelve mañana.

Presentimiento

Sonó el teléfono, el viento dejó de soplar... se avecinaba algo: él estaba en los peores tugurios de la ciudad, pero a mí me parecían los más tranquilos.

Castellà. Prosa I. Accèsit. Laura Lompart. B1

Tristes recuerdos

Esa fue una de las peores noches de mi vida. Las nubes negras, poco a poco, se apropiaban del cielo. La luz de la luna se diluía y la lluvia empezaba a dominar la noche.

El sigilo se extendía por las calles, yo andaba acompañada de mi sombra... Hacia algún lugar... no lo sé, solo me queda un vago recuerdo. Había tenido uno de esos días que, finalmente, se convierten en rutina, en costumbre, en mi vida. Esos días que te levantas y es mejor que te hubieras quedado en la cama, sí, durmiendo, sin hacer nada. Soñando con un mundo mejor. Pero no, debía levantarme. Seguía andando calle arriba, me perseguía el ruido de los charcos al pisarlos, el ruido de la lluvia que, al caer, parecía gotas de cristal al chocar contra el suelo y romperse. Todo seguía tranquilo o, al menos, eso parecía. Parecía una noche como otra cualquiera. Una de esas noches en que la gente se reúne en familia al lado de la chimenea contemplando caer la lluvia y explicando historias de miedo, sí, esos relatos que luego no nos dejan dormir y nos pasamos toda la noche en vela, con los ojos abiertos, inquietos, vigilantes o, simplemente, nos escondemos bajo el edredón pensando que nos hará de escudo, un escudo de hierro que impedirá que nadie nos pueda tocar.

Seguí andando, hacia algún lugar. A lo lejos se oyeron unos gritos desgarradores, una mujer desesperada pidiendo ayuda. Empecé a correr hacia donde provenían las voces. Las piernas me temblaban, ya no podía más pero debía continuar, esa voz pedía ayuda. De pronto me detuve y miré a mi alrededor. En un callejón divisé dos sombras que por su forma pude deducir que eran de un hombre y una mujer. Me asomé intentando volverme invisible. Ese hombre de vigorosos brazos y cuerpo atlético estaba maltratando a su mujer, una mujer bella, pero de una belleza marchita debido a sus antiguas cicatrices de guerra, esa guerra que mantenía constantemente con su marido. Sus ojos verdes reflejaban miedo. Sus lágrimas de sangre resbalaban mejilla abajo. Decidida a hacer algo di un paso hacia delante... intentaba decirle algo a aquel personaje siniestro, pero no podía, de mi boca no lograba extraer las palabras. No podía moverme, estaba paralizada. Necesitaba decir alguna cosa pero había algo dentro de mí que me lo impedía. De golpe pararon los gritos, la mujer se desplomó cayendo al suelo. Esa bestia cobarde se marchó, empezó a correr y desapareció entre la noche oscura. El miedo me invadía. Era una pesadilla, estaba convencida que despertaría, me pellizcaba pero no despertaba. Parecía una de esas películas, sí esas películas que producían una angustia asfixiante, pero no, no era una película, era realidad.

Del cielo las nubes lloraban cada vez más fuerte, lluvia de tristeza. Cogí su mano, desgastada, su muñeca tenía varios cortes. No podía permanecer más allí, quieta, observando. Solté su mano. De repente apareció un hombre, su rostro estaba lleno de arrugas. Sentí miedo, pánico y empecé a temblar... y

no se me ocurrió otra cosa que echar a correr, a correr como nunca lo había hecho.

Allí, abandonado en un callejón estrecho y sucio dejé tirado el símbolo de lucha, de supervivencia tenaz pero ante todo, de valentía.

A medida que pasan las horas, los días, me pregunto ¿Qué pasó, qué pasó con esa mujer? Eso fue un espejo, un espejo de mi futuro. Ahora con 20 años soy yo la que sufro, soy yo la que me escondo debajo del edredón para que me proteja, para que este escudo de hierro me ayude a sobrevivir.

Castellà. Prosa I. Accèsit. Laura Lompart. B1

¿Educación?

21 de Marzo, primer día de primavera. Aunque el tiempo no mejoraba las estaciones del año iban pasando fugazmente. El día estaba oscuro y, como de costumbre, llovía a cantaros.

En el rellano del entresuelo primera se presentaba la tónica escena entre vecinas:

- ¡Buenos días Doña Dolores!

- Buenos días Antonia, ¿Cómo está usted hoy?

Doña Dolores es la vecina del 3º 1ª, la típica mujer que ronda los 70 años, llena de achaques, pero, eso sí, con la permanente recién hecha.

- Ay Doña Dolores, pues como siempre mujer, la rodilla no mejora.

- Bueno no se desespere usted.

- Por cierto, ¿Ha visto usted a la vecina del 4º 3ª ? Cada día que pasa está peor, pobre mujer.

- No me extraña con el marido que tiene.

- Sí, es uno de esos hombres que llega a casa y espera tenerlo todo hecho, se tumba en el sofá y como un rey espera a que su mujer le lleve algo de comer.

- Siempre he odiado a esos tipos, y supongo que por eso soltera estoy y soltera moriré.

- ¿Y su hijo?

- ¡Ay! Su hijo otro que tal. Por allí he oído que es al cuarto colegio al que va, de los demás lo echaron. ¡Vete a saber qué hizo!

- Un maleducado, eso es lo que es. Pero no es culpa del niño, sino de su educación, con unos padres así, ¿De quién va tomar ejemplo?

- Mujer no hable así, su madre es una afable y buena persona. Culpa de ella no es, se lo garantizo.

- Si el niño hubiera tenido una educación adecuada, las cosas serían distintas.

- Puede ser, pero parte de la educación consiste en dar buen ejemplo, y ese padre, si se le puede llamar así, mucho ejemplo no da.

- Antonia, ¡como han cambiado las cosas desde que nosotras éramos jóvenes!

- La educación era distinta.

- Bueno como decía todo consiste en educar a ese muchacho y si no lo hacen sus padres ¿Quién lo va hacer?

De repente se oyen voces en la escalera. Las vecinas, disimulando, cambian de tema.

De pronto ese mozuelo, como saliendo de la nada, irrumpió apresuradamente entre las dos mujeres, dando un golpe a Doña Dolores, y con toda su furia acumulada vociferó:

- ¡Apártate del medio, vieja!!

Tambaleándose y perplejas se miraron durante unos instantes:

- ¡Buf! Antonia.

- ¡Donde iremos a parar, Señora Dolores!

Castellà. Prosa III. 1r Premi. Adri Martín. S1B

LA HIPOTECA Y EL BAÚL

Pertenezco a una familia normal y corriente, formada por tres hermanos y mis padres.

Hace cuatro años mi madre se “enamorado” de una casa a las afueras de la ciudad, que según ella era un sueño, eso sí, necesitaba de muchas reformas, pero como mis padres son bastante cabezotas pues nada decidieron comprarla y empezar con las reformas, evidentemente para poder hacerlo no les quedó más remedio que pedir al banco una hipoteca.

Normalmente mis padres trabajan mucho, pero últimamente deben hacer todas las horas extras del mundo posibles, y yo sólo les oigo rumorear “maldito *Euribor*”.

Desde el momento de la compra de la casa, siempre me ha gustado “investigar” en ella pues es una casa grande y nunca acabas de conocerla del todo, mi lugar preferido como no, es la buhardilla.

En las últimas vacaciones de Semana Santa y como un año más tampoco nos íbamos de vacaciones (por lo de la dichosa hipoteca), estaba yo en la buhardilla cuando observando una de las paredes me di cuenta que no era igual de lisa que el resto de la habitación, daba la sensación de que allí anteriormente hubiese habido una ventana o algo similar, por lo cual decidí dar unos pequeños toques en la pared y como por arte de magia se abrió un pequeño orificio que fui haciendo más y más grande, hasta que finalmente fue lo suficiente grande como para comprobar que dentro había un pequeño hueco y en él encontré un baúl pequeño, que me pareció muy antiguo.

Mi primera reacción fue llamar a mis hermanos, pero ellos ya son mayores, pues tienen 15 años, y siempre me están diciendo que no les moleste con mis tonterías, con lo cual tuve que averiguar que contenía aquél baúl yo solo.

Pues nada manos a la obra, saqué el baúl del orificio de la pared, y los abrí y ¿qué suele haber es este tipo de baúles?, pues sí efectivamente encontré joyas y algo de dinero, en pesetas, pues debía de llevar allí bastante tiempo.

Bajé corriendo las escaleras con el baúl en las manos, llamé a mis padres que seguían con sus interminables reformas en la casa, les entregué el baúl y les expliqué como lo había conseguido.

El primer día después de las vacaciones mis padres fueron a un tasador de joyas para que les dijera si lo que yo había encontrado tenía valor o no y cuando el joyero les comunicó que aquello era un auténtico tesoro, que seguramente había pertenecido a las personas que habitaron aquella casa antes que nosotros, mis padres no se lo creían, al hacer cálculos se dieron

cuenta de que esta mini fortuna les podía solucionar el problema de la hipoteca y dicho y hecho.

Ahora no es que seamos más felices, porque ya lo éramos antes, pero por lo menos el *Euribor* y el IPC son palabras que no ponen de mal humor a la familia.

